

7: Terug samen

Dag 10: Van Targhee/Island Park (ID) naar Calgary (AB)

622 mijlen vandaag / 5696 km in totaal / 8082 stappen vandaag

Zoals gewoonlijk enkele keren wakker geweest deze nacht; ik betrap mezelf erop dat ik met gespitste oren lig te luisteren naar enig dierengeluid, maar buiten de roep van een kleiner zoogdier (denk ik), blijft alles peis en vree. Eén keer worden we door Seighin gewekt: hij is weer hardop aan 't dromen. Ongekuiste versie, met mijn excuses voor het taalgebruik: "Shit! Fuck! Jamaar, ik zou moeten… Makes sense… Shit, shit, shit, shit, shit! Fuck!". Feit is dat onze jongste zoon perfect tweetalig is, tot in zijn dromen/nachtmerries toe ☺

Om 07u30 trilt m'n GSM: neen, geen berichtje of oproep – ik heb immers zero bereik hier temidden van de bossen – maar de wekker. Tiens, ik had hem nochtans aan Spotify gekoppeld! Samen met m'n bedgenoot nemen we onze opties voor het ochtendritueel door: of we leggen de generator aan en doen ons ding, of we rijden naar een plek waarvan we zeker zijn dat de generator mag gebruikt worden, of we doen het op de manier van weleer en warmen water op met behulp van ons fluitketeltje en een pot. Feit blijft dat we eerst moeten afwassen vooraleer we tot de orde van de dag kunnen overgaan: het maken van het ontbijt. We kiezen voor de avontuurlijke oplossing, maar gaan eerst even op zoek naar een toilet.

We maken kennis met onze vriendelijke overbuur en Lily, zijn 'mud', zoals hij haar zelf noemt: een onbekende mengeling van enkele hondenrassen, maar een lief beestje en enthousiast aaibaar. Na ons toiletbezoek – basic gebouwtje, maar zéér proper, met een

zéér ludiek berenversje op de deur – wandelen we even tot aan de rivier en keren dan naar ons huis op wielen terug. Seighin slaapt nog steeds; we laten hem nog even liggen, want het is de laatste keer dat hij ongestoord van het hele bed kan gebruik maken. Vanaf vanavond is grote broer er weer!

Water koken, 'temperen' met water uit de fles, en dan afwassen: het lukt zonder al teveel problemen. Dit doet ons nog maar eens beseffen dat wij in ons dagdagelijkse leven enorm verwend zijn: gewoon een kraan opendraaien en we hebben warm water!

Terwijl ik me over het snijwerk ontferm, gaat Hoesy er met de grove borstel door, letterlijk dan: onze RV wordt wel dagdagelijks geveegd, en we dragen steeds onze strandslippers binnen, maar na een week is er toch wel wat vuiligheid te bespeuren. We

hebben tijdens een van onze shoppingrondes in een Walmart een Swiffer en natte doekjes gekocht, en daarmee gaat Hoesy nu aan de slag. Dan maken we onze jongste wakker: tijd voor het ontbijt! Hij belt eerst nog even met z'n middelste broer i.v.m. een update over de kotenjacht. Die reageert op z'n zachtst gezegd kribbig: of we niet beseffen dat hij belangrijker zaken te doen heeft? Ja, dat weten we, maar dan had hij niet zélf moeten aanbieden om enkele mogelijke prospecten te bellen. Boos verbreekt Ciaran de verbinding: typisch!

Seighin kent z'n broer ondertussen wel goed genoeg om hem rustig te laten afkoelen en later nogmaals te proberen. We nestelen ons in het zonnetje aan de picknicktafel en eten ons ontbijt. Hoesy heeft op grootmoeders wijze koffie 'opgeschonken' die ik uit m'n 'Idaho'-mok drink. Enige minpuntje: geen elektriciteit voor de microgolf, dus geen opgeschuimde, warme melk. Voor 1 keer zal dit wel gaan, zekers?

We gebruiken de rest van het afgekoelde afwaswater om de ontbijtboel om te spoelen, terwijl Seighin Ciaran terug aan de lijn krijgt. Zoals verwacht, voelt deze laatste zich een beetje schuldig omdat hij eerder de verbinding zo abrupt verbroken heeft, en probeert dit nu goed te maken door de beloofde telefoongesprekken te voeren. Nadat de 2 broers de nodige afspraken hebben kunnen maken, nemen we afscheid van onze overburen en maken we ons op voor de lange rit van vandaag: iets meer dan 9 uur rijden!

Onze jongste opteert voor de co-pilootplaats, dus ik maak het me weer achterin aan tafel gemakkelijk. Eerste belangrijke taak voor vandaag: de ArriveCAN-App verder aanvullen. Het duurt niet lang of Kathleen het verwachte positieve antwoord stuurt: natuurlijk mogen we hun adres gebruiken! Voilà, die formaliteit is afgehandeld! Ook van Loic ontvangen we goed nieuws: na een telefoontje naar Uber om z'n ontevredenheid te uiten, heeft hij met succes beroep gedaan op die andere 'taxi'-mogelijkheid: Lyft.

De mijlen slinken gestadig: om 11u30, 1 uur na ons vertrek van de camping, rijden we de grens met de laatste Amerikaanse staat over. Om een of andere reden is Seighin fan van Montana: als hij ooit in de States zou komen wonen, dan zou deze staat de grootste kanshebber zijn. Hij fantaseert luidop over het leven op een ranch met vrouw en 2 honden – een border collie en een herdershond - en leren paardrijden. Allemaal goed voor ons: wij zullen alleszins veelvuldig op bezoek komen, want van daaruit kan je trips naar een heel aantal nationale parken ondernemen!

In Ennis, MT, een gezellig ogend stadje, houden we halt om te tanken. Hoesy merkt op dat er vlakbij een echt traditioneel eettentje gelegen

is: misschien is het tijd voor een kop koffie? Zijn voorstel wordt enthousiast onthaald, en even later zitten we aan een tafeltje in 'Ennis Sunrise Breakfast Cafe'. De koffie is uiteindelijk uitgegroeid tot een gans Amerikaans ontbijt voor onze jongste en 'crêpes' met bosvruchtenvulling en slagroom en een 'strawberry pie' als toetje voor ons beiden.

Met een goedgevulde maag zetten we om 13u30 onze rit verder. Het landschap van Montana is ruig en wild, gekenmerkt door grote vlakten begrensd door heuvels en wat later bergen. Geen wonder dat het 'cowboygevoel' bij Seighin opspeelt! Het weer is aanvankelijk zonnig en warm, maar geleidelijk aan verstopt de zon zich, wordt het grijs en begint het te regenen; behoorlijk felle windstoten dwingen onze chauffeur om geconcentreerd te rijden.

Omstreeks 16u00 dringt een plasstop én een verwisseling van copiloot zich op. Onze stop in Ennis heeft meer tijd in beslag genomen dan gepland, en Waze geeft aan dat we een kwartier later dan het tijdstip waarop Loic in de luchthaven arriveert, in Calgary aankomen. Geen erg, zolang we vanaf nu niet te veel tijd meer besteden aan sanitaire pauzes. Daarbij, tegen dat hij goed en wel uit het vliegtuig en door de douane is, zijn we al zeker een half uurtje verder. We rijden door immense, steeds wisselende vlakten, en de regenwolken hebben eindelijk plaats geruimd voor een avondzonnetje.

Op een zeker ogenblik vraagt Hoesy hoe het plaatsje waar we de Canadese grens oversteken, heet. Ik weet dat het met een 'C' begint, maar kan me de volledige naam niet meer herinneren. Op zoek dan maar via Waze. Tiens, niet dadelijk terug te vinden… Misschien biedt Google Maps uitkomst? Nope, evenmin resultaat. Dan begint het bij me te dagen: om op ons overnachtingsadres te geraken, zijn we gisterenavond na Idaho Springs lichtjes naar het oosten afgebogen. Zou het kunnen dat Waze de route

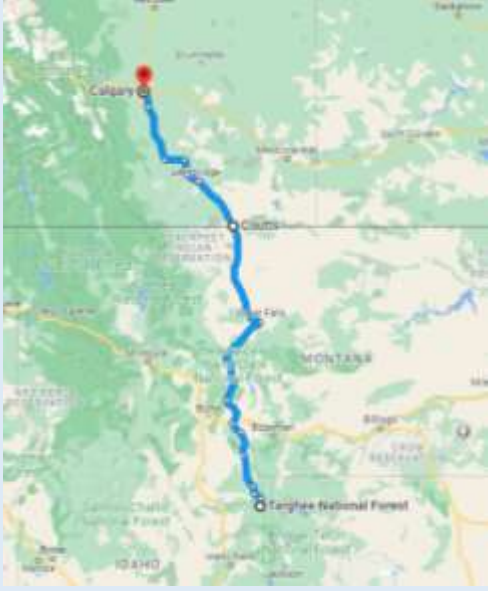

herberekend heeft, en ons nu een andere weg naar Calgary, AB wijst? Inderdaad, de grensovergang bevindt zich niet langer in Carways, maar in Croutts, een naam die bij geen van ons beiden een belletje doet rinkelen. Dit betekent echter ook dat de info die we via ArriveCAN ingevuld hebben, niet langer correct is, en dat we ons dus met een verkeerde QR-code aan de grens gaan aanbieden, wat niet op gejuich/begrip onthaald gaat worden. Er zit niets anders op dan de eerder aangemaakte code te verwijderen, en een nieuwe aan te maken, mét de juiste grensovergang. Gelukkig zijn alle andere essentiële gegevens bewaard gebleven, en moet ik niet opnieuw bv. de Covid 19-inentingsbewijzen downloaden.

Om 18u15 verlaten we even de snelweg om in een vlakbij gelegen Exxonstation een laatste keer te gaan tanken: de benzineprijzen in Canada liggen immers behoorlijk hoger in vergelijking met de States. Nog een uurtje rijden, en dan doemt de grensovergang met de noorderburen op. Er zijn 2 doorgangen open: 1 voor zwaar vrachtverkeer, 1 voor auto's en campers/bestelwagens. Een echt lange rij staat er niet, maar die gaat aan een slakkengangetje vooruit en het duurt een eeuwigheid vooraleer het onze beurt is. Afgaand op de tijd die de 2 auto's vóór ons, beide met Canadese nummerplaat, nodig hadden om Canada binnen te mogen, bereiden we ons op een stevige ondervraging voor.

De vrouwelijke 'douanier' begroet ons vriendelijk, bekijkt onze reispassen en vraagt of we het gesprek misschien liever in het Frans willen voortzetten. Zijzelf is van origine Franssprekend, vertrouwt ze ons toe, maar natuurlijk spreekt ze ook vlot Engels. De gewone standaardvragen – wapens, grote sommen geld, cannabis? – worden gesteld, en dan, zonder al teveel omhaal, wenst ze ons een fijn verblijf in Canada toe en mogen we doorrijden. Fijn, maar finaal zijn we toch wel een uurtje kwijtgespeeld.

Als we aan onze oudste zoon willen laten weten dat we een uur later zullen zijn, merken we iets onaangenaams op: we hebben geen van allen nog verbinding, ook al werken we alledrie met een verschillende provider. Eerst wijten we dit nog aan het feit dat we in een onbewoonde, open vlakte bevinden, maar als we het 1ste dorpje doorrijden, blijft de connectie onbestaande. Zouden we dan toch – in tegenstelling tot wat we aannamen, en ook bij de winkelbediende nagevraagd hadden – geen bereik hebben in Canada? Dat

slaagt behoorlijk tegen, want nu kunnen we op geen enkele manier Loic van onze vertraging op de hoogte brengen.

Er zit niets anders op dan aan een stevig tempo onze weg verder te zetten, in de hoop dat Loic in de aankomsthal blijft zitten, zich realiserend dat hij nergens anders naartoe kan. Ondertussen gaat de zon onder en maken de kleuren in de avondhemel gestaag plaats voor het nachtduister. De monotone weg – we passeren amper bewoonde plekken – en het eentonige geronk van de motor doen me in een dipje belanden; ik moet moeite doen om m'n ogen open te houden. De wijzers van het dashbordklokje kruipen traag voorbij; we proberen de tijd te doden door over koetjes en kalfjes te babbelen.

Eindelijk ontwaren we in de verte een zee van licht, een welkom zicht na de periode van alleen maar donker: dit moet Calgary zijn. Het valt me op dat er een onmiskenbare Schotse invloed in de namen op de wegwijzers merkbaar is: er vallen ettelijke 'Mc's' en 'Glenn's' te bespeuren. Als we terug verbinding hebben, ga ik de geschiedenis van deze Canadese stad toch eens opzoeken!

Het is 23u30 als we het grondgebied van de luchthaven oprijden. We volgen braaf de wegwijzers met 'Excessive height' op: het is duidelijk dat we de gaanderij van de 'arrivals' niet met onze RV kunnen bereiken. Een lange wandeling brengt ons tenslotte in het luchthavengebouw, waar we constateren dat we nog een behoorlijke afstand moeten afleggen vooraleer we in de internationale aankomsthal zijn. Dankzij de wifiverbinding van Calgary International Airport krijgen we de berichtjes van Loic binnen en kunnen we hem laten weten dat we er bijna zijn. Hij zit rustig op een zetel op z'n laptop te werken; hij had zich inderdaad al gerealiseerd dat er iets mis moest zijn met de verbinding.

Blij dat we elkaar uiteindelijk toch gevonden hebben, beginnen we aan het laatste stuk van onze rit naar ons eindpunt voor vandaag… euh, gisteren: het is al na middernacht. Onderweg vertelt Loic in geuren en kleuren over zijn blijde intrede in Canada: die is lang niet zo soepel verlopen als de onze! Blijkt dat hij door de grenswachter ondervraagd is geweest over z'n reisplannen in het land, en vervolgens 'geflagd' is geworden, zodat hij aansluitend door een collega van de douanier beleefd maar beslist uitgenodigd werd voor een nog diepgaander gesprek. Z'n studies, z'n werk, z'n hele reisweg vanaf Newark, De over Chesapeake, VA naar Atlanta, GA en finaal Birmingham, AL, alles werd onder de loep genomen. Hij heeft foto's moeten laten zien van het huwelijksfeest, en moeten uitleggen hoe het komt dat hij zo lang vakantie kan nemen [noot van Hoesy: zoals de rest van het gezelschap kende hij weinig van de geplande reisroute. Ik had immers alles gepland. Hoewel alles op een Google Drive stond, waren mijn drie reisgezellen van plan om dit dag per dag te lezen als ze eenmaal op bestemming waren. Loic kon dus niet echt een coherent verhaal over de road trip vertellen]. Was het de ongeloofwaardige uitleg

over onze road trip of het feit dat hij bij een bedrijf gespecialiseerd in chemicaliën werkt, die deze ondervraging getriggerd heeft? Enfin, finaal is hij dan toch 'vrijgelaten'…

We zijn al een uurtje aan de nieuwe dag bezig als we Calaway Park, een waterpretpark met bijbehorende camping, bereiken. De bewaker wijst ons de weg naar de eerder door Seighin telefonisch gereserveerde plek, weliswaar geen volledige hook-up, maar wél met elektriciteit, tenminste, als we 1 van de 2 kabels van de buren in onze outlet ontkoppelen. We hoeven voor 1 keer de generator niet aan te leggen, en genieten van deze kleine 'luxe'. Hoesy kruipt zo snel mogelijk z'n bed in [noot van Hoesy: ik was dan ook doodop van de lange rit met nachtelijk staartje], maar beide zonen doen gek en maken nog een tijdje lawaai: blij dat ze terug samen zijn? Morgen is sowieso een soort van 'overgangsdag' – we hebben niets gepland – dus we zien wel wat we wanneer gaan doen. Eerst even door middel van een hopelijk goede nachtrust de batterijtjes terug opladen…

Dag 11: Van Calgary (AB) naar Saskatchewan Crossing (AB)

183 mijlen vandaag / 5991 km in totaal / 12850 stappen vandaag

Als ik m'n ogen open, zie ik dat m'n bedgenoot ook wakker is: hij ligt lekker ingeduffeld in z'n deken, ik heb nog steeds genoeg aan enkel een laken. Een blik op m'n GSM vertelt met dat het 09u00 is: hmmm, eigenlijk betrekkelijk goed geslapen, ondanks de nabijheid van een grote, drukke baan. Buiten is het overtrokken en winderig, weinig uitnodigend weer dus. Misschien maar best dat we vandaag geen bezoek aan een nationaal park ingepland hebben…

We nemen rustig de tijd om op te staan en leggen dan de waterpomp en de heater aan, zodat we onze dagelijkse afwas kunnen doen. Ook de jongens worden wakker; we bespreken even hoe we te werk gaan kwestie van wasrituelen. Aangezien onze afvalwatertank zo goed als vol zit, kunnen we moeilijk nog in onze RV douchen. Geen nood: er zijn douches op de camping aanwezig! De 3 mannen trekken er voorzien van douchegel, shampoo en handdoeken naartoe; Hoesy komt nog even terug om geld te halen: de douches werken met munten en timer [noot van Hoesy: omdat we geen Canadese dollars hadden, vroeg ik aan de uitbaatster of ze kon wisselen. Ze deed dit tegen 'face value' oftewel 1 USD tegen 1 CAD. Wetende dat een CAD slecht 0,75 USD waard is, voelde ik me een beetje bedot]. Ik maak van hun afwezigheid gebruik om voor de allereerste keer m'n Yankee Candle aan te steken, zodat ik in een heerlijk ruikende ruimte de fruitsla kan klaarmaken.

Om 10u00 zitten we aan de ontbijttafel: de jongens staan nog altijd zotjes en zorgen voor een opgewekte sfeer. Na het eten is het mijn beurt om de douches op te zoeken, gewapend met 2 muntstukken van 2 CAD: ik vrees dat 5 minuutjes om mezelf én m'n haar te wassen juist iets te krap gaan zijn. Twee jongedames zijn voor de spiegels van de doucheruimte hun haar aan 't krullen: ze zijn gekleed in lange, middeleeuwse gewaden. Blijkt dat ze naar een 'Renaissance Fair' gaan die dit weekend doorgaat, en ze zijn opgetogen als ze horen dat ik van een land kom waar die middeleeuwen vol met ridders en jonkvrouwen echt bestaan hebben.

Het lukt me toch om in 5 minuten te douchen; m'n haar zal ik wel in de camper drogen. Als ik naar ons plekje terugwandel, komen de mannen mij tegemoet gereden: klaarblijkelijk ben ik te snel klaar, want ze zijn op weg naar de 'dumpstation'. Het is hoognodig dat onze vuilwatertank [noot van Hoesy: de RV heeft twee vuilwatertanks, een grijs en een zwart (toilet)water] geleegd wordt, want op de bodem van onze douche is er een klein vijvertje ontstaan: tank zit helemaal vol. Tezelfdertijd slaan we proper

water in, zodat we weer een tijdje voortkunnen: je weet maar nooit wanneer we ergens in de 'middle of nowhere', zonder enige vorm van basisbehoeften aanwezig, overnachten.

Hoesy is in het kleine campingwinkeltje de weg naar een winkelcentrum gaan vragen: de bedoeling is namelijk om een Walmart of iets soortgelijks te vinden, waar we een Canadese simkaart kunnen aanschaffen. Voor de jongens is dit niet echt nodig, maar ik houd m'n been stijf: 2x een week zonder verbinding met de buitenwereld rondrijden, vind ik geen leuk vooruitzicht, zeker niet nu Amber op het punt staat te bevallen. Daarbij, contact met m'n ouders is ook altijd leuk, en als we Waze of Google Maps kunnen gebruiken voor onze trajecten, is dit eveneens mooi meegenomen. Ik besef heel goed dat er stukken zullen zijn waar we absoluut geen verbinding zullen hebben, maar ik ben al heel content met 'af en toe'.

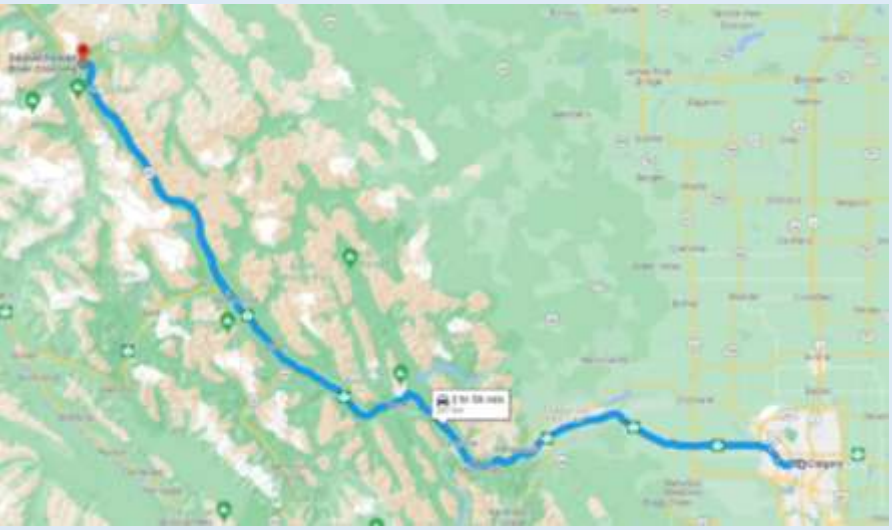

Loic zit aan het stuur, Seighin is copiloot. Niet echt een bijster goeie, want onze chauffeur rijdt op aangeven van z'n jongste broer na een korte tijd al verkeerd. We parkeren dan maar even in de buurt van een grote drankenzaak, waar gratis wifi is, en waar we gretig gebruik van maken om onze rit naar de Walmart uit te stippelen. Eerst wandelen we nog even de Safeway, een Canadese supermarkt binnen: misschien verkopen ze daar ook wel simkaarten? Nee, dit is echt een gewone grote supermarkt, dus beslissen we om ineens alles aan te schaffen in het Amerikaanse broertje.

Om 13u15 lopen we achter een winkelkarretje, op zoek naar de zaken op ons boodschappenlijstje. We splitsen ons in 2 groepjes op: Loic en ik zorgen voor de voedingswaren, terwijl Hoesy en Seighin alvast informatie gaan inwinnen in de elektronica-afdeling. We hebben net alles gevonden, als Hoesy de creditcard komt vragen: de aankoop van de simkaart moeten we daar ter plekke regelen. Volgens de uitleg van de verkoper zou dit type simkaart (10Gb) aan onze noden moeten voldoen. De prijs bedraagt 50,00 CAD + taks, wat nog meevalt, de bewering van de eigenaar van het campingwinkeltje indachtig dat Canada waarschijnlijk een van de duurste landen ter wereld is wat mobiele telefonie betreft.

Het opstellen van het contract heeft wat voeten in de aarde, dus Hoesy en Loic gaan op zoek naar hydraterende lotion voor Loics

superdroge huid. Seighin maakt de terechte opmerking dat hij eigenlijk ook wel veel op internet zit, op zoek naar een geschikt kot. We besluiten dan ook om nog een 2de kaart met 4,5Gb aan te schaffen. Nu hebben we van zowel de USA als Canada 2 prepaidkaarten, die (hopelijk) herbruikbaar zijn. Zou van pas kunnen komen als we volgend jaar naar Hawaii reizen, en ook als iemand van ons nog eens een bezoekje wil brengen aan vrienden in Delaware of Virginia. Een fijn extraatje is dat we van de verkoper 2 kaarten van ieder 25,00 CAD krijgen, vrij te besteden aan eender welke inkoop in Walmart. Daar kunnen we toch 1/3 van onze boodschappen mee betalen: leuk!

Als we de supermarkt buitenstappen, merken we dat het behoorlijk hard aan 't regenen is. Loic offert zich op om naar de RV te lopen en ons te komen oppikken, zodat we niet allemaal nat worden. In een sneltreinvaart worden alle boodschappen ingeladen, en zetten we koers naar een tankstation. We hebben finaal 1,5 uur in de Walmart gespendeerd om inkopen te doen en ons probleem op te lossen, dus van zodra we goed en wel richting Banff aan 't rijden zijn, begin ik de bokes te smeren: het loopt tegen 15u00 aan.

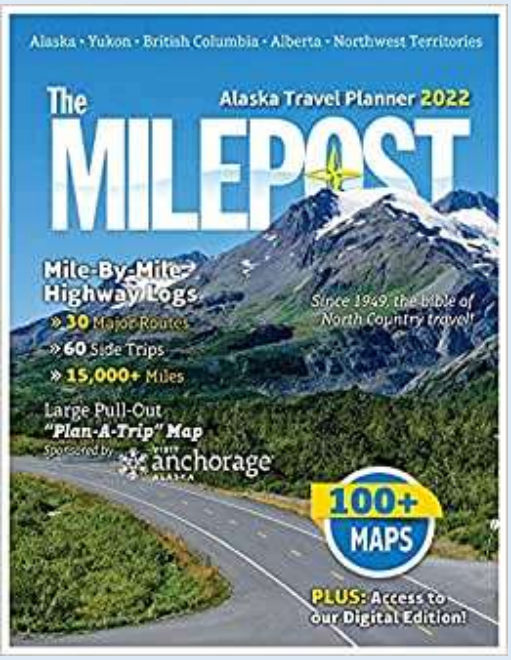

De regen is weliswaar afgenomen, maar er valt nog steeds nattigheid uit de lucht, en Loic voelt zich duidelijk kiplekker achter het stuur, zeker met z'n jongste broer als bijrijder. De oudjes zitten achterin aan het tafeltje, Hoesy lezend in z'n 'Milepost', een boek dat het hele traject van de Canadese grens naar Alaska beschrijft en tal van interessante suggesties en nuttige ideeën bevat omtrent bezienswaardigheden, do's & don'ts, … Nadat ik de Canadese simkaart op mijn GSM geïnstalleerd heb, gaat hij op zoek naar een slaapplaats voor deze nacht, zonder al teveel succes.

Banff is een heel aangenaam en pittoresk stadje temidden van de bergen gelegen, maar superdruk. M'n zus en schoonbroer zijn hier vorige maand ook geweest, en hadden ons hiervoor gewaarschuwd, maar wij namen verkeerdelijk aan dat het hoogseizoen nu wel op z'n einde zou lopen. Mis poes: er lopen grote groepen toeristen rond, en parkeerplaats vinden, zeker voor een RV, is quasi onmogelijk. Hoesy en ik stappen daarom uit en gaan alvast naar de informatiedienst van het nationaal park, terwijl de jongens terugkeren naar de speciale parking voor campers, op wandelafstand van het centrum.

7: Terug samen

De bediende aan de balie geeft uitgebreid informatie over de waaier van activiteiten die er in en rond het stadje zijn: Banff herbergt immers het oudste nationale park van Canada en is omgeven door ruig natuurschoon, voornamelijk bergen en meren. Als we naar een overnachtingsplaats in de buurt informeren, blijkt dat alle campings vol zijn. We dienen dus zeker ruim op voorhand te reserveren als we op terugweg van Alaska opnieuw langs hier passeren! Met de hulp van een collega vindt ze nog 1 vrij plaatsje op een RV-camping een eindje buiten de stad, maar dan moeten we wel zo snel mogelijk vertrekken, zodat we het niet kwijtspelen.

Buiten ontmoeten we de jongens waar we kort de situatie aan uitleggen: niet vandaag, maar op de terugweg enkele dagen in dit nationale park op ontdekkingstocht gaan. Op hun beurt gaan ze nog wat extra info inwinnen; wij raken aan de praat met een inwoner van Banff en zijn ongelooflijk schattige hond, Grommit, een mix van herder en husky.

Ondanks het feit dat Loic alweer honger heeft, en uit de talloze restaurantjes die Banff rijk is heerlijke geuren naar buiten komen waaien, beslissen we toch om het

stadje achter ons te laten en naar Preachers Point te rijden, waar we hopen een restaurantje en een overnachtingsplaats te vinden. Het is nu 17u45 en de rit zou een kleine 2 uur in beslag nemen.

De weg leidt dwars door het nationaal park van Banff en slingert zich gaandeweg de bergen in. Prachtige zichten met meren en rivieren met blauwgroen (gletsjer?) water en bergen afwisselend in de wolken, dan weer met zichtbare toppen: het is een ruige, maar mooie omgeving waarin we rijden. Als ik ons reisdagboek wil bijwerken, biedt Loic me zijn laptop aan: die heeft nog wel een goed functionerende batterij, en dus moet de generator niet aangezet worden.

We zijn een goeie 3 kwartier onderweg als het verkeer voor ons plots stokt: er is iets aan de hand. De 2 rijstroken aan de andere kant van de snelweg blijven leeg en in de verte zien we een hele verzameling zwaailichten en een ferme hoeveelheid rook. Dat belooft niet veel goeds. De jongens vatten het ludiek op: ze maken eerst een wandelingetje rond de RV, waarbij Seighin alle techniciteiten aan Loic uitlegt. Dan nemen ze 2 kampeerstoeltjes uit de koffer, steken de middenberm over en zetten zich ludiek op de 2 tegenoverliggende rijstroken. Een passagier van een andere auto maakt het nog een beetje bonter: hij haalt z'n skateboard tevoorschijn en begint er trucjes mee te doen. Sommige mensen strekken de benen en wandelen wat rond, een vrachtwagenchauffeur maakt van de gelegenheid gebruik om z'n koelvloeistof bij te vullen.

7: Terug samen

Net wanneer onze 2 jongens halverwege hun wandeling naar de plaats van het gebeuren zijn, komt de rij wachtende voertuigen stilaan terug in beweging. We bevonden ons niet echt ver van het ongeluk; de file aan de overkant is aanzienlijk langer. We spotten een volledig uitgebrande auto, maar gelukkig ook een groepje mensen dat errond staat, samen met een heleboel brandweerlui: ze hebben op tijd hun voertuig kunnen verlaten. Wat er juist gebeurd is, daar hebben we het raden naar, maar een ambulance is er niet bij te pas gekomen, dus slachtoffers zijn er waarschijnlijk niet gevallen.

Gerustgesteld zetten we onze rit verder. We zijn wel wat tijd verloren – het is ondertussen 19u00 – en daarom wijzigen we onze plannen. We rijden niet langer helemaal tot onze eindbestemming, Preachers Point, maar houden na een uur halt aan 'The Crossing', een resort/motel bestaande uit een aantal aangenaam ogende chalets, een grote giftshop annex convenience store én een restaurant. We worden er vriendelijk ontvangen, maar excuseren zich dadelijk: wegens een tekort aan personeelsleden, kunnen ze vanavond niet à la carte serveren, enkel een uitgebreid buffet aanbieden. Nope, geen probleem.

We krijgen een plaatsje aan een tafel aan het raam, mét uitzicht op het prachtige berglandschap. Er is keuze zat aan het buffet: zelfs onze vegetariër kan er zijn zin vinden, ook al moppert hij een beetje over 'enkel sla en warme groenten'. Na de maaltijd begeven we ons even naar het kantoortje van het motel, waar we bevestiging krijgen dat we wel degelijk mogen blijven overnachten op de parking voor de bussen, zolang we maar niet aan 'outside cooking' doen, onze generator niet meer opzetten en vóór 09u00 's ochtends plaats gemaakt hebben voor de bussen.

Het steekt een beetje dat de generator niet meer mag werken – wéér onhandig avondtoilet met behulp van water uit de bidons – maar we trekken onze plan. Naar goeie gewoonte kruipt Hoesy direct onder de wol – we hebben voor alle zekerheid de rest van de opgeslagen dekens ook maar tevoorschijn gehaald – terwijl de jongens in bed nog wat liggen rond te dollen. Ikzelf maak dankbaar gebruik van Loics laptop om verder aan ons reisverhaal te schrijven, totdat de batterij aangeeft dat ze zo goed als leeg is. Ondertussen loopt het tegen middernacht aan: tijd om de ogen te sluiten!

7: Terug samen

Dag 12: Van Saskatchewan Crossing (AB) naar Grande Prairie (AB)

341 mijlen vandaag / 6540 km in totaal / 18313 stappen vandaag

Gisterenavond hebben we ons plan voor deze ochtend al vorm gegeven: geen generator vóór 09u00 betekent geen koffie, dus da's ne 'big no no'! Daarom ga ik om 08u00 opstaan om de fruitsla alvast te prepareren, zodat we hopelijk rond een uur of 08.30 kunnen vertrekken. Dan zoeken we ons een plekje waar we wél wat lawaai mogen maken, zodat we rustig kunnen ontbijten. Het extra deken deze nacht was geen overbodig luxe voor m'n koukleum-echtgenoot, en ook ik was voor de 1ste keer blij met een bijkomend laagje. Niet té veel last van de vlakbijgelegen weg, al bij al goed geslapen.

Om 07u30 ben ik al klaarwakker, dus doe ik m'n kleren aan – T-shirt met lange mouwen en lange hikingbroek, niet langer we-hebben-het-mee-maar-niet-nodig-kleding! – en begin het fruit te versnijden: 2 peren en een kwart meloen. Met de bosbessen wacht ik nog even, want daar heb ik water voor nodig om ze te wassen. Hoesy maakt de 2 varkens wakker; nog snel een bezoekje aan de toiletten van het motel, en wég zijn we!

De rit duurt een dik half uur, maar dan bevinden we ons ook ineens op de plaats van waaruit we onze 1ste wandeling gaan maken: Parker Ridge, nog steeds in Banff National Park. De parkeerplaats staat al aardig vol als we

arriveren: het lijkt erop dat deze trail erg in trek is. Generator + waterpomp + heater opstarten, water koken, koffie zetten, melk opwarmen en -opschuimen, blauwe bessen wassen. Seighin wijdt voorzichtig de nieuwe pan in: het originele exemplaar heeft ie immers min of meer naar de vaantjes geholpen door iets te enthousiast met de 'cooking spray' te werk te gaan bij het bakken van pancakes en omeletten de voorbije ochtenden. Vandaar dat we bij de laatste shoppingbeurt een speciale 'The Rock' pan aangeschaft hebben: deze zou maar liefst 3 keer minder onderhevig zijn aan aanbakperikelen…

Het ontbijt smaakt, ondanks het feit dat de koffie naar mijn goesting véél te slap is. Ik heb al een toegeving gedaan door Dunkin gemalen koffie te kopen, die mild van smaak is, maar degene die Hoesy vandaag opgeschonken heeft, heeft meer weg van water met een hint koffie. Seighin noemt het brouwsel al lachend 'medium rare dirty bean juice'. De pannenkoekjes zijn lekker, alleen begaat de kok een flater als hij de pan na gebruik bij de afwas wil zetten: hij spoelt ze met koud water om, niet echt de beste manier om een hete pan te behandelen!

Na de afwas maken we ons klaar voor de hike: we doen laagjes kleren aan, want alhoewel het zonnetje schijnt, staat er een stevig windje en is de buitentemperatuur niet meer wat ze de voorbije dagen geweest is. Tja, we zijn dan ook naar het noorden aan 't rijden, hè! De jongens vegen en 'dweil-swifferen' ons huisje op wielen vlak voor we vertrekken, zodat alles de tijd heeft om netjes te drogen.

Volgens het informatiebord aan het begin van de trail neemt de wandeling 2,5 à 3 uur in beslag, heen en terug wel te verstaan. Al dadelijk nemen de 2 jongens de leiding; wij proberen ze zelfs niet eens te volgen, want hun tempo ligt een pak hoger dan het onze. Het 1ste stuk van het traject vergast ons al dadelijk op een pittige klimsessie, aanvankelijk nog tussen de dennenbomen – who needs Yankee Candle if you can smell the real thing out here? – maar gaandeweg maken die plaats voor een toendra-achtige vlakte met hier en daar nog een bosje miniconiferen. Het pad ligt bezaaid met stenen en rotsblokken, en af en

toe enkele houten balken die als trapje dienst doen. Hoesy en ik moeten regelmatig halt houden om even op adem te komen, wat ons de kans geeft om het prachtige panorama in ons op te nemen: ruige, besneeuwde bergen rondom ons en beneden ons het dal waar we onze speelgoed-RV ontwaren.

Hoe hoger we komen, des te meer krijgt de wind vrij spel: onze oren worden koud (note to myself: een hippe beanie of hoofdband aanschaffen!), maar de rest van ons lichaam blijft heerlijk warm door de laagjes kleding. De steilte van de weg neemt gaandeweg af en nu wandelen we weliswaar in een stevige bries, maar vrijwel vlak. Nog iets verder versmalt het pad en is het echt wel uitkijken waar je je voeten zet: de keitjes onder onze schoenen bieden niet altijd houvast en vallen is hier geen optie, gezien de hellingen naast de weg.

En ineens zien we onze zonen staan. Eerst denken we nog dat ze gestopt zijn om op ons te wachten, maar we blijken wel degelijk het einde van de trail bereikt te hebben. We worden getrakteerd op een adembenemend uitzicht op de Saskatchewangletsjer, die overgaat in een stroom van ijsblauw water. Schit-te-rend! Ik check m'n Runkeeper: we zijn nog niet eens een uur aan 't hiken! We nemen foto's, genieten en bewonderen en vatten dan de terugtocht aan. Die verloopt vanzelfsprekend een pak sneller, zodat we na anderhalf uur stappen terug op ons vertrekpunt staan.

Tot onze verbazing merken we dat we – in tegenstelling tot

op de parking, waar we nul bereik hebben – verbinding moeten gehad hebben op die hoge top, want er zijn een aantal boodschappen en berichtjes binnengekomen. Dan valt mijn oog op een SMS'je dat meedeelt dat de dekking in dit gebied onlangs uitgebreid werd, en dat we van deze service gebruik kunnen maken zonder extra kosten. Naaajs, kunnen we eindelijk weer een teken van leven onder de vorm van een tekstje en enkele kiekjes naar het thuisfront sturen!

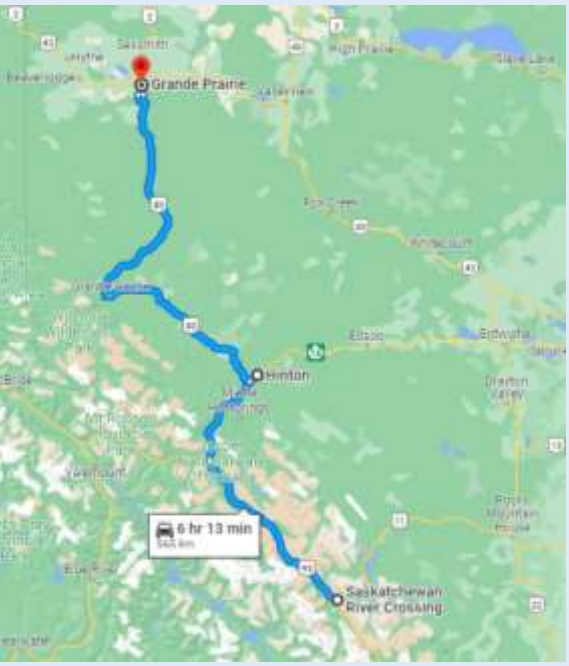

Nagenietend van onze ochtendwandeling zetten we onze trip richting noorden voort, met Hoesy als chauffeur en Seighin als copiloot. Er is nog geen half uur voorbij als Loic al begint te hinten naar een bokesmaaltijd. Hij zal echter nog eventjes moeten wachten: op aangeven van de bijrijder stoppen we even voor een foto van 2 gletsjers en dan zien we dat er, aan de overkant weliswaar, een trail naar een van beide leidt. Na een kort overleg is de beslissing genomen: we gaan een kijkje nemen!

We zijn duidelijk niet de enigen die hier zo over denken, want de parking staat nagenoeg vol. We vinden toch nog een vrije plaats en ik begeef me dadelijk naar het infobord aan het begin van het wandelpad, want we zijn ondertussen in Jasper National Park beland, en onze plannetjes van Banff geven dus geen uitleg over deze wandeling. De trail heet heel sprookjesachtig 'Toe of the Athabasca Glacier' en is amper 1,5 km lang. Nog steeds een frisse wind, maar de paar regendruppels die we gevoeld hebben toen we aan het einde van onze 1ste wandeling waren, zijn niet ontspoord in een regenbui. Seighin is van mening dat dit geen echte hike is, en doet z'n bermuda en gewone sneakers aan. Overmoedig?

De weg naar het uiteinde van de gletsjer is dichtbevolkt; ook buiten het duidelijk afgebakende pad lopen er wandelaars, zelfs met honden. En dan verschiet de mensheid ervan dat de natuur naar de verdoemenis gaat??? Eigenlijk is het, voor mij althans, een triestige confrontatie met de opwarming van de aarde: op bepaalde plekken staan er bordjes die aangeven tot waar de gletsjer kwam in

1982, 1992, 2006, … [noot van Hoesy: met dit in het achterhoofd, is een bezoek aan een gletsjer in feite een bezoek aan een stervende]. Naar verluidt zou deze prachtige ijsstroom tot 5 meter per jaar afsmelten!

Om iets na 14u00 zitten we terug in onze camper: tijd om de hongerige magen te vullen. Loic en ik kwijten ons plichtsbewust van onze bokessmeertaak; daarna is het relaxen en op de laptop tokkelen, met af en toe een blik op het ongelooflijk mooie landschap waarin we rijden. Langzaamaan laten we de hoge besneeuwde toppen achter ons en dalen we af naar glooiende vlaktes bezaaid met coniferen en doorsneden door rivieren en stroompjes. Een goei uur en 3 kwartier later vertraagt het weinige verkeer voor ons: toch weer geen ongeluk? Nee, een veel aangenamere oorzaak: een kudde (Rocky Mountains?) elanden [noot van Hoesy: in het Nederlands waren dit elanden, maar in het Engels waren het 'elk'. Een taal is rijk aan woorden voor dingen die de mensen tegenkomen en arm voor zeldzame verschijnselen] staat rustig in de berm te grazen. Een mannetjesdier met een imposant gewei trekt de aandacht, maar maakt niet dadelijk aanstalten om z'n kudde aan te manen om de veiligere boomstrook op te zoeken. Sommige chauffeurs hebben het niet zo begrepen op dit idyllische plaatje en steken de wachtende auto's voorbij. Verdorie, zotten! Wat als zo'n dier ineens beslist om over te steken? Kunnen ze nu echt geen 5 minuten wachten?

Het woord 'wapiti' valt: zou dit nog iets anders zijn dan een 'moose' en een 'elk'? Volgens Wikipedia is wapiti een andere benaming voor eland, alleen stamt het 1ste woord uit het Native American, en is het dus eigenlijk veel correcter, want ouder. In het Latijn vertaalt het zich als 'cervus canadensis', wat dan weer de link naar de hertenfamilie weergeeft. In het Engels klinkt de uitleg nog mooier: 'The Wapiti is the second largest (after the moose), most highly evolved Old World deer. It is also known as the American elk'.

Nog een anderhalf uur later stoppen we even op een zandweg waar een groot bord aangeeft dat we in 'Caribou Country' zijn. Nóg een hertachtige? Inderdaad, maar van een andere tak van de familie: een kariboe is een rendier. 'The reindeer (Rangifer tarandus), also known as the caribou in North America, is a species of deer. The regions of range extend from Alaska through the Canadian Rockies.' Dus, om even samen te vatten:

- 'moose' en 'elk' worden in het Nederlands allebei vertaald als eland;
- 'elk' is hetzelfde als 'wapiti', 'reindeer' en 'caribou' zijn eveneens synoniemen;
- een 'moose' is groter dan een 'elk/wapiti';
- alle drie ('moose – elk/wapiti – reindeer/caribou') behoren tot de hertenfamilie, maar leven in verschillende gebieden.

Einde van de biologieles 😊

Loic zet nu de chauffeurspet op en Hoesy komt bij mij zitten om een stukje in z'n boek te lezen. Seighin heeft voor de reservatie van onze overnachtingsplaats voor vanavond gezorgd: we betalen 43,00 CAD (ongeveer 33,14 EUR) voor een plekje op het gras mét water en elektriciteit. We gaan ook niet op zoek naar een restaurantje: vandaag is het 'dine in', zijnde diepvrieskost, maar wel voorafgegaan door een aperitiefje en misschien zelfs een gezelschapsspelletje als afsluitertje? Wat meer is: misschien kan ik vandaag EINDELIJK een machientje was draaien in de wasserette op de camping? Het is onderhand wel nodig: onze waszak begint morbide overgewicht te vertonen.

Omstreeks 20u30 rijden we het kampeerterrein van Evergreen Park op. Het biedt een rustige, zelfs tamelijk lege aanblik: wellicht heeft het einde van de zomervakantie hier iets mee te maken? Wij hebben plaatsje 6; Loic parkeert de RV handig tussen 2 picknicktafels in. Terwijl de 2 zonen 'met hoge nood' een bezoekje aan het toilet

brengen, komt er een dame uit het huisje aan de ingang: Hoesy wandelt haar tegemoet, met het reservatiebewijs klaar. Niet veel later keert hij terug: wanneer en hoeveel 'loads' was wil ik insteken? Eum… toch wel zeker 2 machientjes, misschien zelfs 3? De dame is supervriendelijk: ze toont me de wasruimte, laat zien hoe alles functioneert en legt uit dat de vorige toestellen die op munten werkten, vervangen werden door gewone machines. Ze zegt dat ik zolang en zoveel mag wassen en drogen als ik wil, zolang ik maar na het gebruik van de wasruimte de deur goed achter me sluit. Ik moet in de ochtend dan maar komen vertellen hoeveel ladingen ik finaal verwerkt heb; ze zegt dat ze me vertrouwt. Ik schiet direct in gang en zet een machientje met lakens op, zodat die vanavond proper gewassen op bed kunnen gelegd worden. Een aantal handdoeken kunnen er ook nog bij: ik was vergeten hoe groot die wasmachines hier wel niet zijn!

Seighin zondert zich een tijdje af: hij heeft een vertrouwelijk gesprek te voeren. Wij drieën beslissen dat het aperotime is: witte wijn voor de oudjes, Brisk voor Loic, mét natuurlijk de bijbehorende zoutjes en dipsaus. Ondertussen bekommer ik me om de bereiding van de diepvriesmaaltijden, 't is te zeggen, na het in de pot kappen af en toe omroeren: moeilijke, en zeer verantwoordelijke taak 😊 Loic verwondert zich over het feit dat ik de campinguitbaatster zo aimabel vind: hij lag er ei zo na mee in de clinch, omdat hij niet bij de ingang gestopt was om ons aan te melden.

Alhoewel het luie-wijven-kost is, laten we ons het eten toch smaken. Nog een muffin als toetje, en we hebben het aantal calorieën dat we kwijtgespeeld zijn door te hiken deze morgen, alweer aangevuld. Ik check de wasmachine, laad de inhoud over in de droogkast, en steek een nieuwe lading in, een combinatie van de overige handdoeken, keukenhanddoeken en lichtblauwe/-grijze kleren. Ditmaal niet meer op 'high temperature', maar 'normal'. Terwijl we wachten totdat de lakens droog zijn, wassen we af en maken we alvast ons avondtoilet. Loic vergezelt me naar de wasruimte om een handje toe te steken; ik zend hem even terug naar onze camper voor nog meer was: er is

nog ruimte in de wasmachine nadat ik er alle donkere (blauwe, grijze en zwarte) kleren ingestoken heb.

Tegen dat ik terug in ons huisje op wielen arriveer, is ons bedje al gemaakt, meer nog, ligt Hoesy er al in. Alhoewel het al tegen middernacht aanloopt, besluit ik toch nog een poosje wakker te blijven: het zou fijn zijn als ik de laatste lading was nog in de droogkast zou kunnen steken. Ik dood de tijd met het posten van foto's van de 1ste dagen van onze roadtrip op Facebook. Tegen 01u00 is ook mijn kaarsje uit; ik zal morgenochtend de resterende was wel uit de droogkast halen!